

Тазкия дарслари (131-дарс). Иккиюзламачилик

16:00 / 10.04.2021 6314

Бундай одам арабларда «икки тилли» ҳам дейилади. Бу сифатга эга бўлган одам икки душман тараф орасида гап ташиб юради ва икки тарафга ҳам ёқадиган гапни гапирди. Қайси тарафнинг қаршисида турса, ўшани мақтаб, бошқа тарафни ёмонлайди.

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ فِيكُمْ نَجَسًا لَا يَنْجَسُهُ إِلَّا الْيَهُودِيُّ وَالنَّجَسُ الْكُفْرُ وَالْكَافِرُ يَنْجَسُ مَنْ لَمْ يَكْفُرْ بِمَا كَفَرَ بِهِ».

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«У киши Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васалламнинг «Албатта, одамларнинг ёмони иккиюзламачи кишидир. Анавиларга бир юз билан

келади ва манавиларга бир юз билан келади», деганларини эшитган экан».

Тўртовлари ривоят қилишган.

هُلَّ نَاكَ نَمَ «مَلَسَوْهُ يَلَعُ هَلْ لَ لَ صِلَّ هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَّ لَ لَ اَقْ ؛ لَ اَقْ رَامَ عَنُ
دُوَادُ وَبَأْ هَاوَرُ . «رَانَ نَمَ نَانَ اسَلَمَ اَيَقْلَ مَوِي هَلَّ نَاكَ اَيُنْدَلَا يَفِ نَاهُ حَو

Аммор розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллалллоҳу алайҳи васаллам:

«Кимнинг бу дунёда икки юзи бўлса, қиёмат куни унинг оловдан бўлган икки тили бўлади», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Иккиюзламачилик чақимчиликдан ҳам ёмондир. Чунки чақимчи бир тарафнинг гапини бошқасига ташийди. Иккиюзламачи эса икки тарафнинг гапини ташийди.

Икки душман тарафнинг олдига кириб, уларни яраштириш учун иккисига ҳам хушомад қилиб, тўғри гапни гапирган одам иккиюзламачи бўлмайди.

Бировнинг ёмонлигидан қўрққани учун сиртдан бошқача кўриниш ҳам иккиюзламачилик бўлмайди. Балки узрли ҳолат бўлади.

هُلَّ نَاكَ نَمَ «مَلَسَوْهُ يَلَعُ هَلْ لَ لَ صِلَّ هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَّ لَ لَ اَقْ ؛ لَ اَقْ رَامَ عَنُ
نُبَا وَ اَ رِي شَعْلَا وَ حَا سَائِبُ هَلَّ اُونْدُ اَ «لَ اَقْ فَمَلَسَوْهُ يَلَعُ هَلْ لَ لَ
يَدَّلَا تَلُقْ هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَّ اَي ؛ تَلُقْ مَلَا كَلَا هَلَّ نَالَ اَلْ حَدَّ اَمَلَفْ ، «رِي شَعْلَا
هُكَرَتْ نَمَ سَانَ لَ رَشَّ نَ اَ «رَشَّ اَي» ؛ لَ اَقْ ؛ مَلَا كَلَا هَلَّ تَلُقْ اَمَلَفْ وَ اَسَانَ لَ
عَبْرَا لَ هَاوَرُ . «وَشَّ حَفَّ اَقَّ تَا سَانَ لَ اَعَدَّ وَ اَسَانَ لَ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Бир киши Расулulloҳ соллалллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига киришга изн сўради. Бас, у зот:

«Унга изн беринглар. У ўз уруғининг қандай ҳам ёмон биродари ёки уруғининг қандай ҳам ёмон ўғли», дедилар.

У кирганида эса унга мулойим гап айтдилар. Мен:

«Эй Аллоҳнинг Расули, айтган гапингизни айтдингиз-у, кейин унга мулойим гапирдингиз?» дедим.

«Эй Оиша! Одамларнинг ёмони одамлар унинг фаҳшидан қўрқиб, тарк қилганларидир», дедилар».

Тўртовлари ривоят қилишган.

Абу Дардо розияллоҳу анҳу: «Бир қавмларнинг юзларига табассум ила боқамиз, аммо қалбларимиз уларни лаънатлайди», деган.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди